

Heino Korpela

Hippe

Merja Sirviö 2021

hiisityttö Kainuusta

Hippe – hiisityttö Kainuusta

Hippe
hiisityttö Kainuusta

© 2021 Heino Korpela
Kuvitus Merja Sirviö
Taitto Soile Ojalehto
Kustantaja BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-80-4887-9

Sisällys

Hiisityttö Hippe Kainuusta	9
Hiisivauva saa nimen	14
Kalastamaan	16
Juhlien jälkeen tulee aina arki	21
Laulaen kulkee hiisien kansa	24
Suuri hätäkokous.....	29
Kohti uusia seikkailuja	33
Hyvin suunniteltu on puoliksi tehty	37
Uusi hiisimetsä	40
Pelottava noita-akka.....	44
Hippe löytää kaverin	48
Peikkopoika Patu tekee uhkarohkean ehdotuksen.....	54
Jännittävä vakoiluretki.....	59
Kivihuvilan tuho	65
Kaveruus on ikuista	69
Miten satu jatkuu.....	70

Lukijalle

Saduilla on tärkeä tehtävä irrottaa meidät hetkeksi elämään irti todellisuudesta ja näin rikastuttaa mielikuvitustamme. Lapsilla on kyky eläytyä satuihin, mutta välillä aikuistenkin on hyvä vierailla satujen maailmassa yhdessä lasten kanssa ja päästä pois arjen ympyröistä mielikuvitusmaailmaan.

Hiisisatu on ollut merkittävä tekijä lapsuuteni aikana viemään minua kohti aikuisuutta. Sairastuin kahdeksanvuotiaana polioon, joka teki minusta toisiin lapsiin verrattuna erilaisen. Erilaisuudestaani johtui, että jouduin koulukiusatuksi.

Hiisitarina sai alun lapsuuteni metsästä, jossa juoksin joka päivä, että lihakseni vahvistuisivat. Metsässä on suuri haljennut kivi, hiisihuvila, jonka päällä istuin usein levähtämässä ja kuvittelin, että saisin kaverikseni kansantarujen hiisin ja peikkopojan. Saduissa melkein kaikki toiveet toteutuvat, niinpä tämäkin toiveeni toteutui. Minä sain heistä mieli-

kuvituskavereita, jotka eivät kiusanneet, vaan pitivät puoliani, siksi pidin heistä kovasti. Ehkä sinäkin pidät ja saat heistä itsellesi uusia kavereita.

Satumaassa voi kokea ihmeellisiä seikkailuja. Sadun olennot voivat olla hyvin kilttejä tai sitten pahoja, ja tämä tekee sadusta hyvin jännittävän. Monissa saduissa on hyvä loppu. Minkälainen loppu on tällä sadulla, se selviää vain lukemalla satu loppuun saakka.

Olet tervetullut satujen maailmaan – tule siis rohkeasti tutustumaan hiisityttö Hipen ja peikkopoika Patun satumaailmaan, jossa kaikki toiveet toteutuvat, ainakin jotkut toiveet.

Kärsämäellä 8.3. 2021

Heino Korpela

Hiisityttö Hippe Kainuusta

Kauan, kauan aikaa sitten Kainuun suuressa metsässä oli hiisien rakentama Hiisilinna. Linnassa asuivat isähiisi, äitihiisi ja heidän pieni tyttöhiisinsä Hippe. Hiisilinna oli hyvin suuri ja siksi siellä asusti heidän lisäksi myös suuri joukko hiisiväkeä.

Kukaan ihminen ei ollenkaan osannut ajatella, että tuossa se on Hiisilinna, sillä se, minkä ihmiset näkivät, oli vain suuri kivikasa, ja kuka se nyt tulisi kylään kivikasaan – ei kukaan. Nämä kivirakennelmat oli tehty kotirauhan säilymisen takia, ja hyvin tämä järjestely olikin toiminut jo satoja vuosia. Kivet oli kasattu niin, että linna muistutti isoa muurahaishkekoa; kuusenhakojen tilalla oli kumminkin kiviä, eli siinä se ero oli muurahaisten kekoon.

Sanonpa vielä, jos törmäät tämmöiseen kivikasaan metsässä kulkiessasi, ja jos kivet ovat lähes pyöreitä, voit olla varma, että siinä on Hiisilinna. Sanonpa tämän ihan varmuuden vuoksi, että osaat toimia oikein, jos löydät Hiisilinnan. Poistu ihan hiljaa, niin ettet häiritse hiisien unta, sillä ne nukkuvat päivällä, mutta tiedäpä tämä - kun tulee yö, silloin hiidet heräävät ja lähtevät metsään tekemään yötoita.

Kukaan ei tiennyt, että oliko hiisiväki saanut muurahaisten kekokodin rakenteesta idean tehdä Hiisilinnan, vai oliko asia toisinpäin, että muurahaishaiset olivat ottaneet mallia Hiisilinnasta. Siinä sitä oli isähiidellä miettimistä. Tätä asiaa hän mietti öisin, kun kävi kalastamassa äitihiiden kans-

sa läheisellä järvellä, mutta ratkaisua ei löytynyt, sillä kukaan ei tiennyt, milloin linna oli rakennettu. Mutta eipä kukaan tiennyt sitäkään, milloin ensimmäinen muurahaiskeko oli tehty. Rakennustyöstä oli varmasti todella kauan, koska isähiisi ei yhtään muistanut, milloin se oli alkanut, ja isähiisi se vasta vanha olikin. Hän yritti kaikin voimin muistaa, milloin hän oli syntynyt, mutta ei muistanut. Tätä hän valitti alakuloisena äitihiidelle:

– Jos muistaisin, milloin olen syntynyt, muistaisin paljon asioita, mutta en muista edes omaa syntymääni, vaikka olen itseni kanssa kaikkein läheisin hiisi.

Äitihiisi lohdutti isähiisiä ja silitti hänen karvaista poskeaan:

– Et sinä voi muistaa, olit niin pieni syntyessäsi. Ei sitä niin pieni kaikkea muista.

Niin kuin muurahaiskeon näkyvän osan alapuolella, syvällä maan alla, on muurahaiskodin suurimmat tilat, joissa itse muurahaisten kuningatar asustaa, näin on myös Hiisilinnassa, mutta ei maan alla, vaan kalliossa. Siellä on luolia ja pimeitä kivihuoneita, koska hiidet eivät tykkää aurin-
gonvalosta. Hiisiä ei juuri kukaan ihminen ole nähnyt, koska ne kulkevat metsässä vain yöaikaan. Varsinkin kuutamoöinä hiidet hiipivät pitkin metsiä, ja jos ne löytävät metsään eksyneitä lapsia, auttavat ne heitä löytämään takaisin kotiin vanhempiensa luokse. Tämän kaikki lapset tietä-

Hiisimetsässä iloitaan, kun hiisisukuun syntyy uusi hiisivauva, joka saa nimekseen Hippe. Hiisityttö Hippe elää onnellista hiisielämää äidin, isän ja hiisiväen kanssa ikihonkien ja naavaisten kuusien suojassa Kainuun hiisimetsässä. Elämä on sopuisaa ja mukavaa hiisielämää, mutta kuten elämässä usein voi käydä, jonakin päivänä voi kaikki muuttua. Mikä uhkaa hiisimetsän rauhaa? Kansantarustoihin pohjautuvassa sadussa hiisityttö Hippe pääsee etsimään uutta hiisimetsää ja löytää uuden kaverin. Mutta miksi noita suuttui? Lähde Hipen mukana seikkailemaan hiisimetsän hämärään ja tutustumaan ystävälliseen ja kilttiin hiisiväkeen.

BoD

ISBN 978-952-80-4887-9

9 789528 048879

